

Nonniana.

Dion. XXVIII 287 heisst es von einem Schnellläufer, dem Korybantem Okythoos:

ἄλλον ἔτι προθέοντα, πέφυγγμένον εἴκελον αὔραις,
 λυσσήεις ἐκίγησε ποδῆνεμα γούνατα πάλλων,
 εἰς δρόμον Ἰφίκλω πανομοίος, ὅστις ἐπείγων
 285 ταρσὰ ποδῶν ἀβάτοιο κατέγραφεν ἄκρα γαλήνης,
 καὶ σταγίων ἐρύπερθε μετάρσιον εἶχε πορείην,
 ἀνθερίκων στρατὸν ἄκρον ἀκαμπέα ποσσὶν ὀδεύων.

So die Ueberlieferung, gegen die schon Gräfe einwandte: ‘sic ἀκαμπέα adverbialiter sumendum fuisset, quod mihi non placebat.’ Vielmehr wäre dieser adverbiale Gebrauch für Nonnos ganz unerhört. Gräfe’s Conjectur ἀνθερίκων στρατὸν ἄκρον ἀκαμπέα, die auch Köchly in den Text aufnahm — freilich mit der Bemerkung: ‘sed dubito de στρατόν, etiam propter 290 καὶ στρατὸν ἐπιτοίησε’ — trifft gewiss nicht das Richtige, weil ἀνθερίκων στρατός ebenso absurd ist wie στρατὸν ὀδεύειν. In meiner Ausgabe des Maximus (zu V. 424) habe ich ἀνθερίκων βάτον ἄκρον vermuthet, aber auch dies passt nicht recht zu dem Verbum ὀδεύειν. Das Ursprüngliche dürfte sein ἀνθερίκων πάτον ἄκρον ἀκαμπέα ποσσὶν ὀδεύων. Vgl. Hom. Il. Y 137 ἀλλ’ ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. Apoll. Rhod. III 1201 ἀλλ’ ἔτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦν ἀνθρώπων. IV 1248 οὐδέ τιν’ ἀρδμόν, οἷ

πάτον, οὐκ ἀπάνευθε κειτηγιάσσαντο βοτήρων αὔλιον. Nikand. Ther. 479 φεῦγε δ' αἰεὶ σκολιήν τε καὶ οὐ μίαν ἀτραπὸν ἴλλων, δοχμὸς ἀνακρούων θηρὸς πάτον. Auch Nonnos kennt das Wort: κούρης δ' αἰνογάμοιο παιτὴρ ἐμὸς αἴσχεα φεύγων ἐνδόμυχος σέο Κάδμος ἀλυσκάζει πάτον ἀνδρῶν VIII 329. — An στίβον ἄκρον ἀκαμπέα zu denken verbietet schon der Umstand, dass (nach Rigler's Lex. Nonn.) das Wort στίβος unserm Dichter fremd ist.

Königsberg.

Arthur Ludwich.